

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Kapital svarende Del af disse Baners aarlige Driftsunderskud, samt endelig om Bortfald af Tilslutningsafgiften til Statsbanerne. Jeg kan herom kun udtale — og jeg mener her at være i Overensstemmelse med, hvad der hidtil i saa Henseende er udtalt fra ansvarlig Side indenfor Rigsdagens forskellige Partier —, at jeg ikke vil kunne medvirke til Imødekommelse af disse Krav.

Socialministeren (Steincke): Maa jeg først overfor den ærede Ordfører Hr. N. Neergaard sige, at ogsaa jeg fuldt ud anerkender ikke alene den Indsats, han selv gjorde til Fordel for en Sociallovgivning, navnlig ogsaa i Tider, hvor Forstaaelsen af Samfundsforholdene trods alt var langt mindre fremskreden end nu, men ogsaa hans Vurdering af andres Arbejde i senere Tider. Men den menneskelige Psyke er vel nu en Gang saaledes, at man altid, som Aarene gaar, trods al aandelig Spændstighed og Lyst til at føle sin Tid paa Pulsen, alligevel vil have vanskeligere og vanskeligere ved at foretage Springet over fra tidligere Tidens Forhold til Nutidens paa mange Maader revolutionerende Virvar, og denne Vanskelighed er det, der efter min Mening faar det ærede Medlem til i Forbindelse med Socialreformen at bruge saa stærke Ord som, at den, der tror, at han i Tider som disse tør forøge Udgifterne til den danske sociale Lovgivning, maa være slagen med Blindhed, og at man, hvis man fulgte denne blindede Mand, altsaa undertegnede, kun vilde styrke den sociale Reaktion, der uimodsigeligt ogsaa findes i dette Land. Saaledes tror jeg, den ærede Ordførers Udtalelser kort kan gengives.

Maa jeg dertil i Øjeblikket kun svare det ærede Medlem, at det er hans og ikke mit Syn, der er noget i Vejen med, hvis han tror, at en procentvis ringe Merudgift er det afgørende ved Socialreformen, at den nuværende Udviklings Fortsættelse netop vil betyde stadig stigende Udgifter udgivet paa en uheldig Maade, og ikke mindst i økonomiske Nedgangstider, at det nye Systems Hensigt bl. a. er at forhindre en saadan Udviklings Fortsættelse, at jeg er villig til at stryge en hvilken som helst Udgift, som efter mit rolige Skøn og velovervejede Erfaring paa dette Omraade kan paavises at være unødvendig, hvis det ærede Medlem til Gengæld vil gaa med til enhver Merudgift, som han efter at have studeret Reformen efter sin ærlige Overbevisning maa indrømme er nødvendig, at den ærede Ordfører ingenlunde maa glemme den ene Ting, at

det er Samfundsforholdenes Udvikling, Teknikken, Rationaliseringen, Monopoliseringen o. s. v. og ikke Regeringens eller min private Lyst til at forøge Udgifterne til den sociale Reform uden tilstrækkelig Grund, der tvinger os fremad paa den en Gang indslaaede Bane, og at det ærede Medlem ikke maa være blind for, at hele Udviklingen i Europa tenderer hen imod de voldsomme Klassekampe med fascistisk eller bolschevikisk Diktatur som i hvert Fald foreløbige Resultater, Resultater, en gammel Frihedsmænd som den ærede Ordfører Hr. N. Neergaard efter hele sin Fortid vil vende sig imod med Styrke og Kraft, og som lettest modvirkes, hvis man paa rationelt og ansvarligt Grundlag fremmer den Sociallovgivning, der bl. a. er et Bolværk mod Vildskaben, thi det er kun, naar den er sulten, at Løven brøler. Og den fascistiske Reaktion i visse Dele af Overklassen, som den ærede Ordfører hentydede til, er og har altid været uden nogen som helst virkelig Betydning, den rummer ingen Samfundsfare, hvis den ikke netop kan spekulere i Titusinders Modløshed, Uvidenhed og Haabløshed. Jeg beder derfor endnu en Gang den ærede Ordfører om at undersøge mine Forslag uden forudfattet Mening, heller ikke med Hensyn til Udgifterne, thi det drejer sig her i Virkeligheden ikke om nogle Millioner mere eller mindre, men om det langt større Spørgsmaal: at faa anvendt disse mange Penge paa en Maade, der bedre end nu er egnet til at styrke og opretholde Samfundet, at vi ikke ogsaa herhjemme med Aarene skal ende i Proletariseringen og Demoralisationen, i Kaos.

Det ærede Medlem Hr. Krag holdt jo atter i Aftes en forholdsvis lang, men denne Gang stilkfærdig og øm Tale til mig. Det eneste i det ærede Medlems mange Bemærkninger, der ikke vedrørte mine personlige Egenskaber, men min Embedsgerning i Almindelighed og Socialreformen i Særdeleshed, altsaa det eneste, der i Virkeligheden var af Interesse for Offentligheden, var det ærede Medlems tilsyneladende oprigtige Tilsagn om sin Villighed til at yde sin sikkert ogsaa efter hans egen Mening værdifulde Bistand ved det store Arbejde, der forestaar, og for dette Tilsagn vil jeg, selv om det blev afgivet under et helt Fyrværkeri af spruttende, hvislende og knaldende Bomber og Skruptudser, dog let beskudiget af stærke Tordenbyger fra de sidste Dage, gerne udtale min uforbeholdne Tak overfor det ærede Medlem.

En Tak maa jeg ligeledes yde det ærede konservative Partis Ordfører, Hr. Christmas